

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2336	Τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου Παρασκευὴ 13 Νοεμβρίου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ μόνη παρηγορία

Στις 14 Σεπτεμβρίου τοῦ 407 μ.Χ., ἀγαπητοί μου, ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Ὁ θάνατος δὲν τὸν βρῆκε στὸ θρόνο· **πέθανε ἐξόριστος**. Ἐρημος κ' ἐγκαταλελειμμένος ἔκλεισε τὰ μάτια του σ' ἓνα ἀπ' τὰ πιὸ ἀπόμακρα χωριὰ τῆς αὐτοκρατορίας, στὰ Κόμανα. Γιατί; Γιὰ τὸν **δημόσιο ἔλεγχο**, πού ἤσκησε. Δὲν κολάκευσε τοὺς ἄρχοντες, ὅπως γίνεται συνήθως, δὲν σιώπησε γιὰ τὶς ἀταξίες καὶ τὰ ἐγκλήματα τους, δὲν ἔκανε πῶς δὲν βλέπει τὰ σκάνδαλά τους. Ψυχὴ ἀτρόμητη ὁ Χρυσόστομος, τοὺς ἤλεγξε. Ὁχι, παρακαλῶ, ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ καὶ στρατιωτικοῦ πεδίου, ἀλλ' **ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ, πνευματικοῦ καὶ κοινωνικοῦ πεδίου**, γιὰ τὸ ὁποῖο ἦταν ὑπεύθυνος.

Οἱ κρατοῦντες ἀρχικά, ἐκτιμώντας τον, εἶχαν συντελέσει στὴν ἐκλογή του ὡς ἀρχιεπισκόπου· αὐτὸ εἶνε πρὸς τιμὴν τους, διαφορετικά, ὁ θρόνος τῆς Κωνσταντινουπόλεως θὰ πέφτε σ' ἄλλα χέρια. Νόμιζαν ἴσως ὅτι ὁ Χρυσόστομος, ἀπὸ ὑποχρέωσι σ' αὐτούς, θὰ γινόταν φίλος τους καὶ δὲν θὰ τοὺς ἤλεγχε. Ἀλλὰ πόσο **ἀπατήθηκαν!** Ὁ **Χρυσόστομος**, πού ἐπαινοῦσε τὴν ἀρετὴ ὅπου τὴν εὑρίσκει, ἦταν συγχρόνως καὶ σφοδρὸς ἐλεγκτὴς τῆς ἀμαρτίας ὅπου κι ἂν τὴ συναντοῦσε, εἴτε στὰ μέγαρα εἴτε στὶς καλύβες. **Δὲν χαριζόταν σὲ κανένα**. Ὁλους τοὺς ἀγαποῦσε, ἀλλὰ πάνω ἀπ' ὅλους εἶχε τὸν Ἰησοῦ καὶ τὸ ἅγιο θέλημά τους, πού αὐτὸς κήρυττε. Σύνθημά του ἦταν· **Κάνε φίλους γιὰ τὸν Ἰησοῦ καὶ ἐχθροὺς γιὰ τὸν Ἰησοῦ**.

Ἐχοντας τέτοιες ἀρχές δὲν ἦταν δυνατόν νὰ μὴν ἐλέγξει τοὺς ἄρχοντες γιὰ τὶς παρανομίες καὶ τὰ σκάνδαλά τους. Ἦλεγξε τὴν ἀνακτορικὴ αὐλή, τὴν ὁποία ἀποτελοῦσαν πρόσωπα, ἰδίως γυναῖκες, πού ζοῦσαν μὲ πολυτέλεια καὶ χλιδὴ καὶ σκανδαλίζαν τὸ λαό. Ἦλεγξε τὴν αὐτοκράτειρα Εὐδοξία, γιὰτὶ μὲ μιὰ θορυβώδη γιορτὴ πρὸς τιμὴν τῆς τάραξε τὴ γαλήνη τῆς λατρείας. Τὴν ἤλεγξε καὶ γιὰ τὴν πλεονεξία τῆς, γιὰτὶ σφετερίστηκε τὴν παρουσία ἐνὸς

φτωχοῦ. **Μιμήθηκε τοὺς προφήτες**, τὸ Νάθαν, τὸν Ἠλία, τὸν Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο. Ὅπως ὁ Πρόδρομος ἤλεγξε τὴν Ἡρωδιάδα, ἔτσι ὁ Χρυσόστομος ἤλεγξε τὴν Εὐδοξία. Τὸ ἀποτελεσμα ἦταν ὁ **διωγμὸς καὶ ἡ ἐξορία**.

Ἀλλὰ ὁ Χρυσόστομος, διωκόμενος γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ τὴ δικαιοσύνη, βιάδιζε τὸ δρόμο του μὲ τὴ **χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι** πού δίνει ὁ Ἰησοῦς στοὺς δούλους του. Κι ὅσο σκλήρυνε ὁ διωγμὸς καὶ πλήθαιναν οἱ περιπέτειες, τόσο χαιρόταν. **Θεϊκὴ παρηγορία** γέμιζε τὴν ψυχὴ του. Ὁ Χριστὸς ἦταν τὸ ἀγαλλιάματό του. «*Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν*», ἦταν ἡ προσευχὴ του στὶς θλίψεις· μ' αὐτὴν σφράγισε καὶ τὴ ζωὴ του.

* * *

Τὴν θεία παρηγορία ὁ Χρυσόστομος προσπαθοῦσε νὰ μεταδώσῃ καὶ στὰ **παιδιά του** στὴ Βασιλεύουσα, πού κι αὐτὰ συμμετεῖχαν ψυχικὰ στὸ μαρτύριο τοῦ πατέρα. Ἀνάμεσά τους ξεχώριζε ἡ **Ὀλυμπιάδα**. Αὐτὴ, ἀφοῦ ἔμεινε χήρα σὲ νεαρὴ ἡλικία, ἀφωσιώθηκε στὸν Κύριο. Διάκονος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, διέθεσε ἐκεῖ τὴ μεγάλη παρουσία τῆς. Ἐγίνε τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ Χρυσοστόμου στὸ φιλανθρωπικὸ καὶ ἱεραποστολικὸ ἔργο του. Ἡ εὐγενικὴ αὐτὴ ψυχὴ, ὅπως ἦταν φυσικό, **πόνεσε περισσότερο ἀπ' ὅλους** γιὰ τὸν διωγμὸ τοῦ ἱεροῦ πατρός. Καὶ πῶς νὰ μὴν πονῆ; Ἐβλεπε τὸν ἄμβωνα, ἀπ' ὅπου ἄλλοτε ἔτρεχαν ποτάμια θείας διδασκαλίας, τώρα νὰ σιγᾷ. Ἐβλεπε νὰ διώκονται καὶ νὰ φυλακίζονται ὅσοι τολμοῦσαν νὰ πάρουν τὸ μέρος τοῦ ἐξόριστου ποιμένα, διακόνους πρεσβυτέρους καὶ ἐπισκόπους νὰ χάνουν τὶς θέσεις τους γιὰτὶ δὲν συμφωνοῦσαν μὲ τὸν διωγμὸ του, συνάξεις πιστῶν ἀφωσιωμένων στὸν κανονικὸ ποιμένα νὰ διαλύονται. Ἐβλεπε ἱερατικά καθάρματα νὰ καταλαμβάνουν ἐπισκοπικούς θρόνους μὲ μοναδικὸ προσὸν τὴν ἔχθρα κατὰ τοῦ ἱεροῦ πατρός. Ἐβλεπε κάθε προσπάθεια γιὰ τερματισμὸ τοῦ δράματός του ν' ἀποτυγχάνῃ. Ἐβλεπε πρῶ-

ην μαθητάς του, ἀπὸ δειλία καὶ συμφέρον, νὰ προδίδουν τώρα τὴ φιλία, νὰ τὸν ἐγκαταλείπουν σὰν τὸν Ἰούδα τασσόμενοι μὲ τοὺς ἐχθρούς.

“Ὅλα αὐτὰ ἔκαναν τὴν Ὀλυμπιάδα νὰ πενηθῆ. Δικαιολογημένο καὶ ἅγιο τὸ πένθος, κατὰ τὸ «*Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται*» (Ματθ. 5,4). Ἀλλὰ **ἡ θλίψις τῆς ξεπέρασε τὸ μέτρο**. Ὁ ἥλιος τῆς ἐν Κυρίῳ χαρᾶς ἔπαψε νὰ λάμπη στὸν οὐρανὸ τῆς ψυχῆς τῆς. Μαῦρα σύννεφα τὸν σκέπασαν. Ἡ Ὀλυμπιάδα βυθίστηκε σὲ **μελαγχολία**. Θρηνοῦσε διαρκῶς τὴν κατάστασι στὴν Ἐκκλησία. Κι αὐτὸ ἐπιδρῶσε καὶ στὴ σωματικὴ ὑγεία τῆς.

Ὁ Χρυσόστομος τὸ ἔμαθε καὶ δὲν ἀδιαφόρησε. Ἀπὸ τὴν ἐξορία τὶς **ἔστειλε ἀρκετὰ ἐπιστολὰς** (βλ. PG 52,549-623) προσπαθώντας μ’ αὐτὰς νὰ διαλύσῃ τὸ νέφος τῆς μελαγχολίας.

Δὲν ἀρνοῦμαι, τῆς γράφει, ὅτι ἡ κατάστασι εἶνε ἀθλία· εἶνε μάλιστα χειρότερη ἀπὸ ὅ,τι νομίζεις. Μοιάζει μὲ **θάλασσα**, ποὺ τὴν ταραζοῦν ἀπ’ τὰ βάρη τῆς ἄγριοι ἄνεμοι· πλοῖα ναυαγοῦν καὶ ναῦτες ποὺ ἄλλοι πεσμένοι στὰ κύματα παλεύουν, κι ἄλλοι εἶνε ἔτοιμοι νὰ πέσουν. Σκοτάδι ἐπικρατεῖ καὶ δὲν βλέπει κανεὶς τὸ διπλανό του, ἐνῶ καρχαρίες εἶνε ἔτοιμοι νὰ φᾶνε τοὺς ναυαγούς. Τέτοια καὶ χειρότερη εἶνε ἡ κατάστασι τῆς Ἐκκλησίας. **Ἄλλ’ ἐγώ, παρ’ ὅλα ταῦτα, δὲν ἀπελπίζομαι. Γιατὶ γνωρίζω ποιὸς κυβερνᾷ τὴν Ἐκκλησία**. Ἀφήνει Ἐκεῖνος τὴ θύελλα νὰ παρατείνεται, γιατί ἐτοιμάζει τὸ θαῦμα του, καὶ θέλει νὰ δοκιμάσῃ τὴ δική μας πίστι καὶ ὑπομονή. Μὴν ἀπελπιστῆς λοιπὸν κ’ ἐσύ. Μὴ σὲ τρομάζουν τὰ γεγονότα.

«Ἐνα μόνο εἶνε φοβερό, Ὀλυμπιάδα, ἕνας πειρασμός· μόνο ἡ ἁμαρτία – αὐτὸ πάντα σοῦ τό λεγα· ὅλα τ’ ἄλλα εἶνε μῦθος, ἦτε μοῦ πῆς σκευωρίες, ἢ ἀπέχθειες, ἢ δόλους, ἢ συκοφαντίες, ἢ λοιδορίες, ἢ κατηγορίες, ἢ δημεύσεις περιουσιῶν, ἢ ἐξορίες, ἢ σπαθιὰ ἀκονισμένα, ἢ πέλαγος, ἢ τὸν πόλεμο ὅλης τῆς οἰκουμένης. ... Μὴ σὲ ταραξίει τίποτε ἀπ’ ὅσα βλέπεις νὰ γίνωνται. Ἄσε τὸν τάδε καὶ τὸν τάδε νὰ παρακαλᾷ καὶ νὰ κυνηγᾷ τις σκιές (γιατὶ αὐτὸ εἶνε ἡ ἀνθρώπινη συμμαχία)· ἐσὺ παρακάλει συνεχῶς τὸν Ἰησοῦ ποὺ λατρεύεις, νὰ κάνῃ μόνο ἕνα νεῦμα· καὶ τότε σὲ μιὰ στιγμή ὅλα καταλύονται» (PG 52,549-50). Μπορεῖ ὁ Χριστός, συνεχίζει ὁ Χρυσόστομος, ὅταν τὸ κακὸ κορυφωθῆ, νὰ μεταβάλλῃ τὴν κατάστασι, νὰ γαληνέψῃ τὴν τρικυμία καὶ νὰ ὀδηγήσῃ τὰ πράγματα σὲ ἀπροσδόκητες λύσεις. Μπορεῖ νὰ κάνῃ ἀνώτερα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ «*ζητοῦμε ἢ φανταζόμαστε*», ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Ἐφ. 3,20). Μὴν ἀδημονεῖς λοιπὸν, Ὀλυμπιάδα, ἀλλὰ περίμενε τὸν Κύριο.

Ἐπειτα, γιὰ νὰ τὴν ἐμψυχώσῃ, τῆς ὑπενθυμίζει τὴ **ζωὴ τοῦ Χριστοῦ**, ποὺ ἦταν ἕνας συνεχῆς διωγμός. Νήπιον ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ τοῦ Ἡρώ-

δου κατέφυγε στὴν Αἴγυπτο. Γυρίζοντας στὴ Ναζαρέτ ἐργάστηκε ταπεινά. Τὸν περιφρόνησαν, τὸν ἀμφισβήτησαν, τὸν φθόνησαν, διέβαλαν τὰ θαύματα καὶ διέστρεψαν τὰ λόγια του, τὸν ὕβρισαν ὡς πλάνο, τὸν συνέλαβαν μὲ προδοσία, τὸν δίκασαν παράνομα, προτίμησαν ἀντὶ αὐτοῦ ἕνα κακοῦργο, τὸν σταύρωσαν ἀνάμεσα σὲ δύο ληστές· ἐγκαταλελειμμένος ἀπὸ τοὺς δικούς του, ἄφησε τὴν τελευταία του πνοὴ ἐκεῖ στὸ σταυρό. Ὀλυμπιάδα, **δὲς τὸν Ἐσταυρωμένο!**

Καὶ μόνο ὁ Ἰησοῦς; Τὴν ὁδὸ τοῦ διωγμοῦ βάδισαν καὶ **οἱ ἀπόστολοι καὶ ὅλοι ὅσοι θέλησαν νὰ ζήσουν «εὐσεβῶς»** (Β’ Τιμ. 3,12).

Ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἡ παρηγορία γιὰ τὸν ἐξόριστο ἱεράρχη τῆς Κουκουσοῦ, ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἡ παρηγορία καὶ γιὰ τὰ θλιβόμενα τέκνα του.

***

Μὲ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ, ἀγαπητοί μου, εἴμαστε κ’ ἐμεῖς μέλη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τώρα βέβαια οὔτε οἱ κληρικοὶ φτάνουμε στὰ ὕψη τῶν ἁγίων πατέρων, οὔτε οἱ λαϊκοὶ φτάνουν στὰ μέτρα τῆς ἀγιότητος τῶν τέκνων ἐκεῖνων. Ἀπέχουμε πολύ. Συναισθανόμαστε τὶς ἀσθένειες καὶ ἀδυναμίες μας. Παρ’ ὅλα αὐτὰ στὴν ἴδια Ἐκκλησία ἀνήκουμε, τὸν ἴδιο Κύριο ἔχουμε, τὴν ἴδια πίστι κρατοῦμε, τὸ ἴδιο εὐαγγέλιο κηρύττουμε, τὸ ἅγιο θέλημα τοῦ Θεοῦ προσπαθοῦμε νὰ ἐφαρμόσουμε. Δὲν θέλουμε νὰ παρεκκλίνουμε ἀπὸ τὸ δρόμο τους. Γι’ αὐτὸ καὶ **ὁ κόσμος**, ποὺ μίσησε τὸν Ἰησοῦ καὶ τοὺς μαθητάς του, **θὰ μισήσῃ κ’ ἐμᾶς**. Καὶ ὅσο περισσότερο ἐπιμένουμε στὸν ἀγῶνα καὶ ὅσο ζωηρότερα δίνουμε τὴ μαρτυρία μας, χωρὶς νὰ συγκοινωνοῦμε μὲ τὰ ἄκαρπα ἔργα τοῦ σκότους ἀλλὰ ἐλέγχοντας αὐτὰ (βλ. Ἐφ. 5,11), τόσο σφοδρότερα θὰ ξεσηκώνεται ἐναντίον μας ἡ κακία. Ὁ πόλεμος τῶν ὀργάνων τοῦ σκότους θὰ ἐνταθῆ· **ἔρχεται μεγάλος διωγμὸς τῆς Ὁρθοδοξίας**.

Ἀλλὰ μὴ φοβηθοῦμε. Τί λέει ὁ Ἡσαΐας· «*Μὴ φοβᾶστε τὴ χλεῦθ ἀνθρώπων καὶ μὴ σᾶς πτοοῦν οἱ ἐξευτελισμοὶ τους· εἶνε σὰν τὸ ροῦχο ποὺ τὸ λειώνει ὁ χρόνος καὶ σὰν τὸ μαλλὶ ποὺ τὸ τρώει ὁ σκόρος*» (Ἠσ. 51,7-8). Ἄς ἀκούσουμε τὴ φωνὴ τοῦ Κυρίου· «*Θαρσεῖτε, ἐγὼ εἶμι· μὴ φοβεῖσθε*» (Ματθ. 14,27). Αὐτὸς εἶνε ὁ κυβερνήτης τοῦ σκάφους τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸς μπορεῖ νὰ πῆ στὴ μανιασμένη θάλασσα «*Σιώπα, πεφίμωσο*» (Μάρκ. 4,39), νὰ μεταβάλλῃ τὴν τρικυμία σὲ ἡρεμία καὶ νὰ ὀδηγήσῃ τὸ σκάφος σὲ γαλήνιο λιμάνι. Αὐτὸς, **ὁ Ἰησοῦς Χριστός, εἶνε ἡ παρηγορία, ἡ μόνη ἀληθινὴ παρηγορία τῶν πιστῶν**.

Σ’ αὐτὸν ἀνήκει ἡ τιμὴ, ἡ δόξα καὶ ἡ λατρεία εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΖ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2338

Τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης
Τετάρτη 25 Νοεμβρίου 2020

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ ὁμορφιά τῆς γυναίκας εἶνε στὴν ψυχὴ

Μισὸν αἰῶνα κηρύττω, ἀγαπητοί μου, τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ πιστέψτε με ἡ **ἀγωνία** δὲν μ' ἐγκατέλειψε. Εἶνε μιὰ ἀγωνία σὰν τῆς νοικοκυρᾶς, ποὺ κάθε μέρα εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ ἐτοιμάζη φαγητὸ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ, ἢ σὰν τοῦ ἐστίατορος, ποὺ πρέπει νὰ ἱκανοποιῇ ὅλους τοὺς πελάτες του.

Ὅπως λοιπὸν στὸ ὑλικὸ ἔτσι καὶ στὸ πνευματικὸ τραπέζι, στὸ κήρυγμα δηλαδὴ τοῦ εὐαγγελίου, χρειάζεται **ποικιλία**. Ἡ Γραφή λέει, ὅτι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶνε ἄλλοτε «γάλα» γιὰ τοὺς νηπίους στὴν πίστι, καὶ ἄλλοτε «βρῶμα» ἢ «στερεὰ τροφή» γιὰ τοὺς τελειότερους (Α' Κορ. 3,2. Ἐβρ. 5,12-14) καὶ ἐγὼ πρέπει ν' ἀνταποκρίνωμαι στὶς πνευματικὲς ἀνάγκες ὄλων τῶν ψυχῶν.

Γιὰ νὰ προσφέρῃ ὁ κήρυκας τοῦ εὐαγγελίου στοὺς πιστοὺς μιὰ ποικιλία πνευματικῆς τροφῆς, ἀνοίγει ἄλλοτε τοὺς προφήτες, ἄλλοτε τὸ Ψαλτήρι, ἄλλοτε τὰ ἱστορικὰ βιβλία τῆς Γραφῆς μὲ τὰ ἥρωικὰ κατορθώματα μεγάλων ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς διαθήκης, ἄλλοτε τὸν Ἀπόστολο μὲ τὰ χρυσὰ λόγια τοῦ Παύλου, ἄλλοτε τὸ Εὐαγγέλιο ὅπου ἀκοῦμε τὸν ἴδιο τὸ Χριστό, ἄλλοτε τὶς Πράξεις τῶν ἀποστόλων μὲ τὴ ζωὴ τῆς πρώτης Ἐκκλησίας, καὶ ἄλλοτε τοὺς βίους τῶν ἁγίων. **Ποικίλο τὸ κήρυγμα**. Τώρα λοιπὸν πᾶμε στοὺς βίους ἁγίων. Θὰ ποῦμε λίγα λόγια γιὰ τὴν ἁγία Αἰκατερίνα, ποὺ ἐορτάζει σήμερα.

***

Ἡ ἁγία Αἰκατερίνα ἔζησε, ἀδελφοί μου, τὸν **4ο αἰῶνα μ.Χ.** Γεννήθηκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες πόλεις τοῦ ἀρχαίου κόσμου, στὴν **Ἀλεξάνδρεια**, κτίσμα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου στὶς ἐκβολὲς τοῦ Νείλου. Ἦταν πόλις ξακουσμένη γιὰ τὸ ἐμπόριο, τὸ λιμάνι, τὰ πλούτη, τὴ σοφία, τὶς βιβλιοθηκὲς τῆς, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ διαφθορὰ τῆς ὅπως βλέπει κανεὶς διαβάζοντας τὸν βίον τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

Οἱ γονεῖς τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης ἦταν εἰδωλόλατρες· πατέρας τῆς ἦταν ὁ βασιλίσκος Κώνστας, ἐκπρόσωπος τοῦ αὐτοκράτορος. **Εἰδω-**

λολάτρισσα ἦταν καὶ ἡ ἴδια στὴν ἀρχή. Εἶχε ὁμως μεγάλη **κλίσι στὰ γράμματα**: ἀπὸ μικρῆ μελετοῦσε καὶ σὲ ἡλικία μόλις 18 ἐτῶν κατεῖχε ὅλη τὴν παιδεία καὶ ἐπιστῆμη τῆς ἐποχῆς τῆς, ἑλληνικὴ καὶ λατινικὴ. Σπούδασε καὶ φιλοσοφία, καὶ ποίησι, καὶ ῥητορικὴ, καὶ ἰατρικὴ, γλώσσες καὶ διαλέκτους. Εἶχε διαβάσει καὶ Ὀμηρο, καὶ Βιργίλιο, καὶ Ἀριστοτέλη, καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀσκληπιό, καὶ Ἱπποκράτη, καὶ Γαληνό. Ἦταν ἡ πιὸ μορφωμένη τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ἐκτὸς τῆς σοφίας, εἶχε καὶ **χαρίσματα σωματικά**: ἀνάστημα ὑψηλό, παράστημα σοβαρό, κάλλος προσώπου, εὐφράδεια λόγου. Ἀκτινοβολοῦσε ὁμορφιά καὶ χάρι. Γιὰ τὰ χαρίσματά τῆς, σωματικά - πνευματικά - διανοητικά, εἶχε γίνεи περιζήτητη νύφη. Πολλοὶ τὴ ζητοῦσαν, ἀλλὰ παραδόξως αὐτὴ δὲν ἤθελε κανένα. Ὅχι γιατί μισοῦσε τὸ γάμο, ἀλλὰ γιατί ἤθελε νὰ μένη ἀπερίσπαστη στὶς μελέτες τῆς.

Γιὰ ν' ἀποκρούῃ τὶς πιέσεις γιὰ γάμο τῶν γονέων, συγγενῶν, γνωστῶν καὶ φίλων, αὐτὴ ἀπαντοῦσε: **Θὰ δεχτῶ νὰ παντρευτῶ ὑπὸ ἓναν ὄρο**: ἂν αὐτὸς ποὺ θὰ μὲ πάρῃ εἶνε **ἰσάξιός μου** σὲ εὐγένεια, πλοῦτη, σοφία καὶ ὁμορφιά. Οἱ γονεῖς ἔψαχναν νὰ βροῦν τὸν ἰδανικὸ νέο, ποὺ θὰ συγκέντρωνε ὅλα αὐτὰ μαζί. Ὅσοι ὁμως παρουσιάστηκαν ὡς ὑποψήφιοι σὲ κάποιον ἀπ' αὐτὰ ὑστεροῦσαν· κανένας δὲν πληροῦσε τὸν ὄρο ποὺ εἶχε θέσει ἐκεῖνη.

Ἀπελπισμένη ἡ μητέρα τῆς τὴν ἔστειλε σὲ κάποιον **Χριστιανὸ ἀσκητή**, ποὺ ζοῦσε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, νὰ τὴ συμβουλέψῃ. Ἡ Αἰκατερίνα πῆγε καὶ τὸν βρῆκε, κι ὅταν τὸν ρώτησε τί πρέπει νὰ κάνῃ, ἐκεῖνος ἀπήντησε: –Ἐγὼ, κόρη μου, γνωρίζω ἓνα νυμφίον ποὺ κάνει γιὰ σένα· δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμον εὐγενέστερος, πλουσιώτερος, σοφώτερος καὶ ὠραιότερος· εἶνε ὁ «**ὠραῖος κάλλει παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων**» (Ψαλμ. 44,3). Ἡ Αἰκατερίνα ἔδειξε ἐνδιαφέρον. –Θὰ ἤθελα νὰ τὸν γνωρίσω, εἶπε. Ὁ γέροντας τότε τῆς ἔδωσε μιὰ εἰκόνα τῆς Παναγίας μὲ τὸ

Θεῖο βρέφος κ' ἐκείνη ἔφυγε μὲ ἀνακούφισι. Κλεισμένη στὸ δωμάτιό της προσευχόταν τὴ νύχτα μὲ τὴν εἰκόνα στὰ χέρια· παρακαλοῦσε νὰ τῆς δείξῃ ὁ Θεὸς τί πρέπει νὰ κάνῃ. Κουρασμένη ἀποκοιμήθηκε, καὶ στὸν ὕπνο της εἶδε τὴν Παναγία νὰ λάμπῃ μέσα στὸ θεϊκὸ κάλλος καὶ νὰ λήῃ στὸ Θεῖο βρέφος ποὺ κρατοῦσε· –Υἱέ μου, ρίξε τὸ βλέμμα σου στὴν Αἰκατερίνα ποὺ παρακαλεῖ. Ὁ Χριστὸς ὅμως δὲν ἤθελε. Ἔστρεψε ἄλλοῦ τὸ πρόσωπό του κι αὐτὸ λύπησε πολὺ τὴν Αἰκατερίνα. Ἡ Παναγία εἶπε· –Γιατί, Υἱέ μου, δὲν θέλεις νὰ δῆς τὴν καλὴ αὐτὴ κόρη; –Εἶνε ἄσχημη, δὲν μπορῶ νὰ τὴ βλέπω. Ταραγμένη ἡ Αἰκατερίνα ἔτρεξε στὸν γέροντα ἀσκητὴ καὶ τοῦ εἶπε τὸ ὄραμά της. Ἐκεῖνος τῆς εἶπε· –Σὲ βλέπει ἄσχημη ὄχι στὴν ὄψι ἀλλὰ στὴν ψυχὴ, ἐπειδὴ δὲν ἔχεις ἀκόμη πιστέψει σ' Αὐτόν. Ἄν ὁμολογήσῃς τὸν Χριστὸ καὶ βαπτισθῆς στὸ ὄνομά του, θὰ λάμψῃς σὰν τὸν ἥλιο.

Ἔτοιμη ἡ Αἰκατερίνα, ὠμολόγησε πίστι στὸ Χριστὸ καὶ **βαπτίσθηκε Χριστιανή**. Τότε εἶδε πάλι σὲ ὄραμα τὴν Παναγία. Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ Θεῖο βρέφος ἔρριξε τὴ ματιὰ του ἐπάνω της, καὶ τότε ἡ Αἰκατερίνα αἰσθάνθηκε τὴν θεία χάρι μέσα της –γιατί φτάνει μιὰ ματιὰ τοῦ Χριστοῦ νὰ φέρῃ τὸν παράδεισο στὴν καρδιά· καὶ ὁ Χριστὸς τῆς ἔδωσε δακτυλίδι ὡς σύμβολο τῶν μυστικῶν ἄρραβῶν της.

Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη ἦταν πλέον μιὰ πιστὴ μαθήτρια, λάτρις τοῦ Χριστοῦ, καὶ **κήρυττε παντοῦ** τὰ μεγαλεῖα του. Ἡ φήμη της διαδόθηκε, ἔφτασε μέχρι καὶ τὰ ἀνάκτορα.

Τὴν κάλεσε ὁ αὐτοκράτορας ὁ Μαξιμῖνος (308-314 μ.Χ.) κι ὅταν τὴν ἀντίκρουσε θαμπώθηκε ἀπ' τὸ κάλλος της, μὰ προπαντὸς σάστισε μπροστὰ στὴ σοφία της. Δὲν μπορούσε νὰ τὴν ἀντιμετωπίσῃ καὶ σκέφτηκε νὰ καλέσῃ ὄλους τοὺς σοφοὺς τῆς Ἀλεξανδρείας γιὰ νὰ συζητήσουν μαζί της. Μαζεύτηκαν πράγματι στὸ παλάτι **150 σοφοί**· ἀπ' τὸ ἓνα μέρος ὄλοι αὐτοί, ἀπὸ τὸ ἄλλο μόνη αὐτή. Ἐκεῖνοι ὅμως, ἀντὶ νὰ νικήσουν, **νικήθηκαν** ἀπὸ τὴν ἁγία Αἰκατερίνα, ἡ ὁποία μὲ τὴ δύναμι τοῦ Χριστοῦ τοὺς ἔπεισε καὶ πίστεψαν στὸ Εὐαγγέλιο. Ὅταν ὅμως βαπτίσθηκαν Χριστιανοί, τότε ὁ αὐτοκράτορας τοὺς κατεδίκασε καὶ **μαρτύρησαν** γιὰ τὸν Κύριο.

Ἄφοῦ ἐξαντλήθηκαν τὰ ἄλλα μέσα, ἄρχισε τὸ **μαρτύριο τῆς ἁγίας**, ποὺ ἦταν φρικτὸ. Τὴν ἔδεσαν στὸν τροχό. Ἄγγελος Κυρίου ὅμως κατὰ θαυμαστὸ τρόπο τὴν ἔλυσε. Θαυμάζοντας τὴν ἄθλησί της, τὴν ἐπισκέφθηκε στὴ φυλακὴ ἡ γυναίκα τοῦ αὐτοκράτορος μαζί μὲ τὸν στρατηγὸ Πορφύριο· ἀκούγοντας τὰ λόγια της πίστεψαν καὶ αὐτοὶ στὸ Χριστό, καθὼς καὶ 200

ἀκόμη στρατιῶτες τῆς φρουρᾶς. Οὔτε ἡ βασίλισσα ὅμως οὔτε ὁ Πορφύριος οὔτε τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν γλύτωσαν· καταδικάστηκαν καὶ θανατώθηκαν ὑπὲρ Χριστοῦ. Τελευταία ἀπ' ὄλους μαρτύρησε μὲ ἀποκεφαλισμὸ καὶ ἡ ἁγία Αἰκατερίνα. Ἔτσι τώρα κοσμοῦν τὴν κεφαλὴ τῆς **τρία στεφάνια**· τῆς παρθενίας, τῆς σοφίας, καὶ τοῦ μαρτυρίου· ἓνα σπάνιο φαινόμενο.

Τὸ ἅγιο λείψανό της, ὅπως λέει ἡ παράδοση, τὸ πῆραν ἄγγελοι καὶ τὸ μετέφεραν στὸ ὄρος Σινά, ἐκεῖ ποὺ δόθηκε στὸ Μωυσῆ ὁ Δεκάλογος. Ἐκεῖ τὸν 6ο αἰῶνα ἔχτισε περίφημο μοναστήρι ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανός, τὸ ὁποῖο ἔπειτα (τὸν 8ο αἰῶνα) δέχθηκε τὸν πολῦτιμο αὐτὸ θησαυρὸ, καὶ τέλος ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης. Ἐκεῖ, ἐπὶ αἰῶνες τώρα, –πρὸς τιμὴν τῆς πατρίδος μας– μιὰ χούφτα ἡρώων Ἑλλήνων μοναχῶν, κάτι σεβάσμια γεροντάκια, τὸ φρουροῦν ἡμέρα καὶ νύχτα, καὶ πλῆθος προσκυνητῶν ἀπὸ κάθε μέρος ἀνεβαίνουν γιὰ νὰ τὸ προσκυνήσουν.

* * *

Ἡ ἁγία Αἰκατερίνα, ἀδελφοί μου, διδάσκει καὶ ἐλέγχει ὄλους μας, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς. Ἰδιαίτερος ὅμως **ἐλέγχει τὶς γυναῖκες**. Γιατί;

Πολλὲς **ὑπερηφανεύονται γιὰ τὴν ὁμορφιά** τους. Κοιτάζονται συχνὰ στὸν καθρέφτη. Ζηλεύουν ἢ μία τὴν ἄλλη. Κάνουν ἀκόμα καὶ αἰσθητικὲς ἐγχειρήσεις δίνοντας πολλὰ χρήματα, γιὰ ν' ἀλλάξουν - «βελτιώσουν» τὴν ὄψι τους.

Ἄλλὰ δὲν εἶνε ἡ ὁμορφιά τοῦ σώματος (προσώπου, ματιῶν κ.λπ.) αὐτὴ ποὺ δίνει ἀξία στὴ γυναῖκα. Ἄλλωστε αὐτὰ μὲ τὸ χρόνο μαραίνονται. Ἦρθε στὴ μητρόπολι μιὰ γριά 85 ἐτῶν καὶ μοῦ δείχνει τὴ φωτογραφία μιᾶς ὠραίας κοπέλλας. –Ἐγγονή σου εἶνε; λέω. –Ὅχι, δέσποτα· ἐγὼ ἢ ἴδια εἶμαι... Ποῦ νὰ τὴ γνωρίσῃς; σβήνουν τὰ κάλλη. Ἡ ὁμορφιά τῆς γυναίκας βρίσκεται ἄλλοῦ· στὸν **ἔσω κόσμῳ**, στὴν ψυχὴ (στὴν καλωσύνη, ταπεινῶσι, πίστι, ἀνδρεία). Ὁμορφὴ στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ εἶνε ὅποια ἔχει ἐσωτερικὸ, **ψυχικὸ κάλλος**, ποὺ μένει ἀμάραντο.

Ἔνας ἀσκητῆς, λέει ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, περπατοῦσε μαζί μ' ἓναν ἄγγελο. Ὅταν συνάντησαν ψόφια ζῶα (ἄλογο, βόδι, σκύλο), ὁ ἀσκητῆς ἔπιασε τὴ μύτη του, ὁ ἄγγελος ὄχι· ὅταν εἶδαν μιὰ ὁμορφὴ κόρη στολισμένη, τότε ἔπιασε ὁ ἄγγελος τὴ μύτη του. Ὁ ἀσκητῆς τὸν ρώτησε ἀπορημένος, κι ὁ ἄγγελος τοῦ ἐξήγησε· **«Κανένα πρᾶγμα δὲν βρωμᾷ τοῦ Θεοῦ περισσότερο ὡσὰν τὴν ὑπεφθάνειαν»** (σσ. 275-6).

Νέες καὶ νέοι, ἐπιμεληθῆτε τὸν ἐσωτερικὸ σας κόσμῳ, γιὰ νὰ εἴστε ἀρεστοὶ στὸν Κύριο.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος